

Bilo je v pêtém nadstropju

In bil je eden tistih deževnih japonskih dni, ki se zdijo, da se bodo vsak čas razjasnili. A te zmeraj znova s kapljami prepričajo, da ne sklepaš pravilno. In če si na cesti in izpod dežnika upaš odkriti košček svetlega nebesa, ti ga takoj zakrijejo. Da se izognem razočaranju in bolj in bolj mokrim hlačam – od golenic navzdol – se z dvigalom povzpnem v pêto nadstropje nedavno obnovljenjega poslopja. Nedelja je in poslopje je razmeroma tiho, in še dve uri moram čakati na avtobus. Moja pomota, ker nisem dovolj jasno izrekel časa odhoda, ko sem v množici potnikov kupoval vozni listek. Vedel sem, da je v petem nadstropju skoraj sredi velikega prostora nekaj sedežev v obliki kock. Upal sem, da bo vsaj ena kocka zame prazna. In kar štiri so bile; po štiri so namreč tvorile novo kocko, menda le v nedeljo več ali manj zasedeno.

Iz malce mokre torbe potegnem notes in kemični svinčnik (to orodje imenujemo tudi na Japonskem bolj ali manj razločno "bali pen"). Skoraj povsod me spremljata. S tako imenovanim navdihom je namreč tako, da nikdar ne veš, kdaj te iznenadi. In tudi, ko ga ujameš na papir, še ni dozorel za kakšen esej ali celo pesem. Nekaj takega se dogaja s snežinko: veš, da je lepa, čudovito lepa, a preden se ti posreči, da se ti razodene pod mikroskopom, je treba čas razdeliti na štiriindvajset potrpežljivih enot. Ne vem, ali prav razumete. Vsekakor sedim na kocki z notesom na kolenih in s tistim kemičnim orodjem v rokah. Notes ni prazen: po dvakrat štiri vrstice nastajajoče pesmi me gledajo pričakujoče. Tokrat jih ne bom razočaral. In prav, ko hočem dodati prvo vrstico tretje kitice, stoji poleg mene belo oblečen možakar in me angleško nagovori:

»Oprostite, da Vas motim. Ni vsak dan, da bi srečal človeka, ki piše pesmi.«

Za hip se ozrem v obraz za učenimi očali. Zdravnik? Vsekakor je obraz japonski in prijazen.

»Skušam pregnati dolgčas. Skušam napisati pesem. Ni lahko, a je zanimivo.«

»Ste že kaj objavili?«

»Hm! To in ono sem poslal revijam. Ena mi je svetovala, naj se lotim bolj koristnih opravil. Češ, da so pravi pesniki rojeni za to in da je verjetnost, da sem eden izmed njih, matematično majhna, ker je zmeraj manj rojstev.«

»Vi ste pa prepričani, da imate tovrsten dar?«

»Prepričan? Hm! Ne vem. Kot sem rekel: hočem pregnati dolgčas.«

Iz žepa potegne vizitko.

»Dovolite, da se Vam predstavim. Sem doktor Sugita.«

Hočem vstati, on pa me potisne nazaj in tako sedeč sprejmem vizitko.

»V čast mi je, da sem Vas spoznal. Govorite odlično angleško.«

»Nekaj let sem študiral v Ameriki. Zdaj imam svoj urad s sodelavci tukaj v petem nadstropju.« Z roko pokaže proti razsvetljenim vratom v ozadju: »Naša posebnost je zdravljenje poklicne psihopatije.«

»Čestitam, gospod doktor, k poklicu, ki lahko ozdravi marsikatero japonsko bolezen.«

»Naša specialiteta je, da pomagamo ljudem odkriti - večkrat neslutene - sposobnosti, ki jim zagotavljajo uspeh.«

»Zdravljenje traja dolgo?«

»To je odvisno od bolnika. Dosegli smo že nekaj odličnih rezultatov. Nek diplomiran agronom je odkril, da je rojen za politiko. Zdaj je uspešen parlamentarec. Nekaj prodajalka v velemestni trgovini je bila blizu samomoru, ker je obupala nad smislom svojega poklica. Pomagali smo ji v skladu z njenim skromnim zaslužkom« - oči so mu zdrknile k mojim mokrim hlačam, se pravi od golenic navzdol - »in zdaj so njeni romani uspešnice.«

»Čestitam, gospod doktor!«

»Zdaj veste, zakaj sem se zagledal v vaše pisanje pesmi. Računal sem z možnostjo, da vas nekaj žene v pesnikovanje, ki pa ga občinstvo ignorira in vam polni življenje z grenkobo. Ali smem vprašati: kaj vas prav posebej zanima, kje bi se počutili najbolj srečnega?«

»V podmornici,« odgovorim smehljaje.

»V podmornici?«

Z iskrečimi očmi mu razlagam:

»Pomislite! Cel svet je vaš. Ni meja ne obmejnih stražarjev, ne zavlačujočih preiskav. Sicer ste obdani od motorjev, toda ti Vas nosijo skozi valove in na valovih k zoram in sončnim vzhodom in zahodom in k nočem z zvezdami in k neznanim pristaniščem, polnim čudovitih rastlin in še bolj čudovitih živali in z najbolj čudovitimi ljudmi...«

»Gospod doktor"!« ga pokliče asistentka v belem izpred vrat z zlatimi črkami.

»Hái!« se odzove doktor (kar po naše lahko pomeni tudi "Takoj!"), a se mi še enkrat nasmehne:

»Morda imate pa res nekaj pesniškega v sebi.«

Tudi jaz odidem v pritličje, ki nudi izključno jestvine. Hm, morda je nekaj pesniškega v meni... Pred bananami stojim, zares so cenene. In kako dišijo!

»Dober dan, gospod misijonar!«

Ozrem se. Za menoj stoji starejša Japonka, katoličanka skupnosti v teh osrednjih japonskih gorah. Zjutraj sem z njimi - in pravzaprav z našim Gospodom - daroval sveto Daritev.

»Kdaj boste spet prišli?« me vpraša in čutim, da se tega veseli. Ne, ona nima nobenega dvoma o mojem misijonskem poklicu.

Jaz tudi ne.